

Зоран О. Ђикић

ДЕЧАК

драма

ЗОРАН О. ЂИКИЋ рођен је 1955. године у Шапцу. Потиче из породице у којој су они најугледнији чланови са очеве стране, такође били посвећени литератури.

Отац Осман био је дипломата и преводилац са финског језика, а његов стриц, по коме је добио име, био је мостарски песник и драматичар, Осман Ђикић.

Мајка Јулијана Ђикић, рођена Петковић, историчар уметности, одхранила га је и извела на пут. Без повратка.

Има синове, Николу и Филипа, који, мада још малолетни, знају да не желе да личе на оца.

Основну школу "Дринка Павловић", Пету београдску гимназију и Правни факултет завршио у Београду, где и данас, трошећи своје дане, живи.

У Удружење драмских писаца Србије примљен је 2005. године.

Осим правом и писањем, бави се још неким непотребним стварима: као мађионичар Џиги постао је првак тадашње државе у дисциплини "Комична магија" 2001. године, а два пута је на Балканским првенствима, 2000. у Софији, и 2002. у Београду, у истој дисциплини, освајао треће место. Учешће у Гала представи, Међународног конреса мађионичара у Словенији, "Марибор 2000", сматра својим досада највећим успехом у уметности магије и мађионичарства.

Драмски програм Радио Београда емитује 2002, односно 2003. године две његове радио-драме, *Камен у бубрегу* и *Кармин моје мајке*, написане пре више од 25 година, као и позоришна драма *Мрави ојей долазе*.

После четврт века списатељске тишине и непрекидног размишљања о пролазности живота, написао је радио-драму *Ноћ јуног месеца* (емитовану на програму Радио Београда 2004. године), затим радио-игру за децу *Мађионичар и шума* (2004), те радио-комедију *Јакац* (емитовану на програму Радио Београда 2006. године, под насловом *Историја једне слике*).

У оквиру пројекта Удружења драмских писаца Србије "Корак ка позоришту", *Јакац* је јавно прочитан у позоришту "Модерна гаража", у Београду, маја месеца 2006. године.

Драма *Дечак* написана је током 2006. године.

Од 1980. године запослен је у правној служби РДУ Радио телевизија Србије.

Зоран О. ЂИКИЋ

ДЕЧАК

драма

ЛИЦА:

ДЕЧАК

ДЕВОЈЧИЦА

ОЧУХ

МАЂЕХА

ПОШТАР / ИСЛЕДНИК

Обична соба, скромног стана. Сценом доминира огроман старински двокрилни орман од пуног, тешког дрвета. Двоја врата: једна за кухињу, друга за купатило. Кревет, сто, столице, чинија са воћем, телевизор....

СЦЕНА 1.
“ЉУБАВ”

Дечак и девојчица, два мала враголана, играју веселу љубавну игру, у ситану дечака. Дијалог у овој сцени изговарају јурећи се, шћћћјајући се међусобно, и подврискујући од слајкоз бола.

- ДЕЧАК: Тако си слатка, тако си мекана, тако сам срећан што могу да те гледам и пипам! Штипао бих те по обрашчићима, мачкице моја румена! Вукао бих те за косу! Гњавио бих те и голицао док цео свет не сазна да си само моја!
- ДЕВОЈЧИЦА: Јој, ти мора да си већ у пубертету...!
- ДЕЧАК: Био сам док те нисам упознао!... Сад сам одрастао и велики! Заљубљен сам мачкице моја слатка, слаткишу мој најслађи!... Чоколадице моја растопљена!
- ДЕВОЈЧИЦА: И ја сам у пубертету, види колике су ми груди!
- ДЕЧАК: Где су ти?... Мислиш на сисе?
- ДЕВОЈЧИЦА: Ево су овде, хоћеш да их пипнеш?
- ДЕЧАК: Не желим да их пипам, хоћу да их сањам!
- ДЕВОЈЧИЦА: Сањај ме кад одем, сад ме пољуби!
- ДЕЧАК: Не умем да се љубим... Ја сам дечак!
- ДЕВОЈЧИЦА: И ја сам девојчица...!
- ДЕЧАК: Моја...?!
- ДЕВОЈЧИЦА: Само твоја и ничија више никад нећу бити!
- ДЕЧАК: О животе мој, па ти стварно постојиш! Пољубићу те у уста ако хоћеш, с језиком! Филмски!
- ДЕВОЈЧИЦА: Пред тобом сам цела и бела! Љуби ме, мачак мој, свуда! Твоја сам!
- ДЕЧАК: Куда свуда, јабучице моја мила, хоћу да те женим! Хоћу уместо тебе да идем на пијац! Толико те волим!
- ДЕВОЈЧИЦА: Оженићеш ме тек кад ме ухватиш! А ухватити ме нећеш никад!
- ДЕЧАК: 'Ајде бежи!
- ДЕВОЈЧИЦА: Бежи ти!
- ДЕЧАК: Прво ти!
- ДЕВОЈЧИЦА: Бројим до сто! Ако те нађем кад се сакријеш мој си!
- ДЕЧАК: Твој сам већ, али ме нећеш никад наћи...!

ДЕВОЈЧИЦА: Један, два, три, четири, пет, шест... десет, двадест, тридесет, тридесетједан, тридесетдва... Тридесетри!... Сто педесет, двеста, хиљаду!... Полазим! Не важи се ако си се сакрио у орман, бојим се тамо да те тражим, много је мрачно...!

ДЕЧАК: Пст!

ДЕВОЈЧИЦА: Шта је било?... Ко је?!

ДЕЧАК: Не знам ко је... 'Ајде бежи!

ДЕВОЈЧИЦА: ... Куда да бежим?

ДЕЧАК: Кроз двориште.

ДЕВОЈЧИЦА: Где је двориште?

ДЕЧАК: У кујни!

ДЕВОЈЧИЦА: Како?

ДЕЧАК: У кујни су врата за двориште!

ДЕВОЈЧИЦА: А где је кујна?

ДЕЧАК: Пожури, пожури! Онамо је кујна!... Не лупај вратима!... Пст!... Чути

ДЕВОЈЧИЦА: Ти ме стварно волиш?

ДЕЧАК: Обожавам те... Немам никог другог осим тебе.

ДЕВОЈЧИЦА: И само због тога ме волиш?

ДЕЧАК: И због тога!... И не само због тога!

ДЕВОЈЧИЦА: Видећемо се сутра?

ДЕЧАК: Када?

ДЕВОЈЧИЦА: Сутра?... Је л' хоћемо или нећемо?

ДЕЧАК: Хоћемо! И сутра и прексутра и наксутра!... Иди сад!... Долази неко...

ДЕВОЈЧИЦА: То су твоји?

ДЕЧАК: Нису моји! Ја немам никог!... Рекао сам ти већ сто пута да немам никог!

ДЕВОЈЧИЦА: Немој да се љутиш. Отишла сам.

ДЕЧАК: Иди!

ДЕВОЈЧИЦА: А ти, где ћеш?

ДЕЧАК: Сакрићу се у орман.

ДЕВОЈЧИЦА: У орман?!... Шта ћеш у орману? Ту се ништа не види.

ДЕЧАК: Баш зато!... Иди!

Девојчица журно одлази према кухињи. Дечак улази у орман, пријиварајући врата од ормана за собом.

ЗАТАМЊЕЊЕ

СЦЕНА 2.
“ОЛОВКА”

У собу хруће Маћеха и Поштар, смејући се, као да су управо чули неки добар виц. Као њо команди, ирекину са смејањем и зајочињу дијалоџ.

- МАЋЕХА: Нећеш ваљда, своју малу девојчицу...?!
- ПОШТАР: Неее!... Где бих ја своју малу девојчицу!
- МАЋЕХА: А шта би ти са својом малом девојчицом...?!
- ПОШТАР: Чика поштар би својој малој девојчици да уручи телеграм!
- МАЋЕХА: Чика поштаре, а што не уручиш писмо својој малој девојчици?
- ПОШТАР: Чика поштар не уручује писма својој малој девојчици јер његова мала девојчица не уме још да чита!
- МАЋЕХА: Али чика поштарева мала девојчица већ сад зна сва слова!
- ПОШТАР: Онда ће чика поштар својој малој девојчици да уручи и оловку!... Па ће онда чика поштарева мала девојчица њему да напише једно писмо! (*Чује се звоно*)
... Оловком!
(*Чује се звоно*)
... Оловком!...

Чује се звоно и несврљиво луњање рукама на вратицама. Поштар и Маћеха се ирени у вратице у сварносци.

- ПОШТАР: (*За себе*)
Коју ће да добије од чика поштара...
(*Гледајући у Маћеху*)
Срање!... Ко је сад! Није ваљда он?!... Је л' мали у школи?...
Где да се склоним?
- МАЋЕХА: У орман, смраду један, где би ти, да нећеш можда голог у кревет да те ставим?!

Чује се звоно. Поштар и Маћеха се улашено жледају. Звоно на вратицама, учесћалије и енергичније. Маћеха уџура поштара у орман. Она намешћиа косу. Улази Очух. Зајаурен је и љуи. Прилази кревету, иодвуче се иод њеџа, као да нешћио итражи... Усћајући, истовремено ирврне кревет изнад себе, изгледа као да је изронио из воде, заједно са креветом.

- ОЧУХ: (*Ван себе од љубоморе, бесно*)
Нема никог!!!

ЗАТАМЊЕЊЕ

СЦЕНА 3.
“БОЛ”

Очух враћа кревет у првобитни положај. Пауза. Завуче руку испод душека, изражећи нешћиво. То је велики црни корбач. Удари корбачем о кревет.

ОЧУХ: Ко ће кога да бије?
(Пауза)

МАЂЕХА: Ти мене.
(Пауза)

ОЧУХ: Тук’о сам те прошли пут... На тебе је ред.

МАЂЕХА: Није ме довољно болело.
(Пауза)
Ти си пичка.

ОЧУХ: (Ударивши корбачем по кревету)
Волиш кад те боли? Је л’ тако да волиш само онда кад те боли?!

МАЂЕХА: Не могу да свршим без тога... А ти?!

ОЧУХ: (Ударивши корбачем по кревету)
Ни ја!

МАЂЕХА: Кад ћеш једном да ме изудараш к’о човек?

ОЧУХ: Како да те изударам као човек кад сам пичка?!

Очух жмурећи, бесно удара корбачем по кревету. Дрхти од узбуђења.

МАЂЕХА: Прво да ме изудараш, а онда да ми га набијеш онако како само ти умеш и знаш! Да ми га набијаш док ме не поцепаш, погледај ме, пичко!

Она се брзо скине. Очух, жмурећи и даље, седне на кревет.

МАЂЕХА: Гола сам!!!

ОЧУХ: (Ударивши корбачем по кревету)
Лажеш!!!

МАЂЕХА: Не жмури, погледај ме, види колике су!
(Пауза)

ОЧУХ: (Жмурећи)
Је л’ сисе?
(Пауза)

- МАЋЕХА: Сисе.
 ОЧУХ: *(Просикће, бесно)*
 Убићу те!
- МАЋЕХА: Удри ме слободно, удри ако смеш...!
 ОЧУХ: *(Дрхџећи од узбуђења, жмурећи, ван себе)*
 Убићу те!
- МАЋЕХА: Нећеш! После нећеш имати кога да бијеш!
 ОЧУХ: *(Ударајући корбачем по кревету, бесно, жмурећи и даље)*
 Хоћу!... Хоћу!... Хоћу!... Хоћу!...
(Умири се. Ошвори очи, испусти корбач. После краће
паузе, зледајући у Маћеху)
 Имаћу.

Маћеха лежне на кревету. Очух је љожудно љосмајра. Појне се на кревету, ошкорачивиши је. Док сџоји на кревету, љолако зашваре очи, дрхџећи од узбуђења. Жмури. Исповремено, једно крило ормана се љолако ошвара. Извирују злаве Дечака и Пошшара. Они, љошшуну љразних, укочених љозледа зледају љрема кревету на Маћеху и Очуха.

ЗАТАМЊЕЊЕ

СЦЕНА 4.
“ТОРБА”

У насћавку прейходне сцене, Дечак и Поштар, у орману.

ДЕЧАК: Шта то они раде?

ПОШТАР: Гледају телевизију.
(Пауза)

ДЕЧАК: Што је онда не упале?

ПОШТАР: Нема струје.
(Пауза)

ДЕЧАК: Ти си поштар?

ПОШТАР: Јесам.
(Пауза)

ДЕЧАК: Шта јеси, где ти је торба...?

ПОШТАР: Поштар... Ја сам поштар... Остала ми је у колима.

ДЕЧАК: Са писмима?

ПОШТАР: *(Неодређено)*
Аха...

ДЕЧАК: Имаш пуно посла?

ПОШТАР: *(После краће паузе, одсујино, али појврдно)*
Аха...

ДЕЧАК: Често овде доносиш пошту?

ПОШТАР: Аха... Понекад.

ДЕЧАК: А мојој маћехи?

ПОШТАР: И њој...

ДЕЧАК: Њој често?

ПОШТАР: Чешће него другима....

ДЕЧАК: Је л' увек кад код куће нема никог осим ње?

ПОШТАР: Не баш увек... Понекад.

ДЕЧАК: *(Не верујући му)*
Аха!
(Пауза)

ПОШТАР: *(Незаинтересовано)*
Ко си ти?

- ДЕЧАК: *(Зайањено)*
Не знаш?
- ПОШТАР: *(Незаинтересовано и даље)*
Не видим зашто мислиш да бих то морао знати?
(Пауза)
- ДЕЧАК: Ја сам дечак.
- ПОШТАР: *(Не чувиш га добро)*
Ко си ти?
- ДЕЧАК: Ја сам дечак.
- ПОШТАР: Ооо!... Значи, тако... Ти си дечак?... Стварно?
- ДЕЧАК: Јесам. Мени доносиш пошту. Ја је читам... Због тога би морао знати ко сам.
- ПОШТАР: Ко ти је овај?... То ти је отац...?
- ДЕЧАК: Шеснаест ми је година.
- ПОШТАР: Стварно?... Тек?
- ДЕЧАК: Аха...Пре две године сам напунио дванаест.
(Пауза)
- ПОШТАР: Година...?
- ДЕЧАК: Аха!
- ПОШТАР: Имаш мање година него што бих ти могао дати... То ти је отац?
- ДЕЧАК: Које?
- ПОШТАР: Ово...
- ДЕЧАК: Ово?... Није. То ми је очух.
- ПОШТАР: Значи, није ти отац?
- ДЕЧАК: Није. Није ми отац! Слушај мало шта ти се прича! Рекао сам да ми није отац!... То ми је очух!
(Пауза)
Није ми ни очух.
(Пауза)
Ја немам оца.
(Пауза)
Нисам га никад ни имао... Ни оца ни очуха.
(Пауза)
- ПОШТАР: Значи, тако?

- ДЕЧАК: Тако.
(Пауза)
Мрачно је овде.
(Пауза)
- ПОШТАР: Аха... Једва те видим.
- ДЕЧАК: Прислонићу врата?
- ПОШТАР: Можеш... Никада у животу нисам био с неким у оволиком орману.
- ДЕЧАК: А иначе си у мањем био, је ли?... Не смета ти?
- ПОШТАР: Шта?
- ДЕЧАК: Кад прислоним врата...?
- ПОШТАР: Не, не... Не смета ми.
(Пауза)
Баш је мрачно.
- ДЕЧАК: Аха.
(Пауза)
Имам лопту.
(Пауза)
Скоро нову.
(Пауза)
- ПОШТАР: Стварно?
- ДЕЧАК: Аха... Хоћеш да је купиш?... Није скупо.
- ПОШТАР: Не бих.
- ДЕЧАК: Што?
- ПОШТАР: Не треба ми лопта.
- ДЕЧАК: А је л'?... Хоћеш нешто друго?
- ПОШТАР: Не бих.
- ДЕЧАК: Мој очух је у соби. Познајете се?
(Пауза)
- ПОШТАР: Колико?
- ДЕЧАК: Није скупо.
- ПОШТАР: То си ми већ рекао.
- ДЕЧАК: Ниси ми одговорио.
- ПОШТАР: Колико?!
- ДЕЧАК: Што си нервозан, журиш негде?... Слободно иди ако хоћеш, ја те нећу здржавати...

- ПОШТАР: Нисам нервозан...
- ДЕЧАК: Стварно...?
- ПОШТАР: Аха...!
- ДЕЧАК: 490 евра...
- ПОШТАР: Их...!
- ДЕЧАК: Уствари, са урачунатим порезом на додатну вредност лопта кошта 600 евра.
- ПОШТАР: Да се ниси дечко мало прерачунао, а?
- ДЕЧАК: Не верујем. Док сам ишао у школу имао сам пет из математике. Колико испада да кошта, по теби?
- ПОШТАР: 570.
- ДЕЧАК: Брзо рачунаш.
- ПОШТАР: Морам.
- ДЕЧАК: Успори мало.
- ПОШТАР: Зашто?
- ДЕЧАК: Зато што није 570 са урачунатим порезом на додатну вредност, него 578,20 евра, еура како хоћеш... Код плаћања ти изађе на исто... И двадесет центи!
- ПОШТАР: Чега?
- ДЕЧАК: Центи!... Цент је стоти део евра... Или еура, како хоћеш. Код плаћања ти...
- ПОШТАР: ... изађе на исто!
- ДЕЧАК: Тако је. Погодио си.
- ПОШТАР: Јесам ли...?
- ДЕЧАК: Реци ако ти не одговара цена...
- ПОШТАР: Одговара ми...
- ДЕЧАК: Шта ти одговара?
- ПОШТАР: *(Уздахнувши)*
Цена.
- ДЕЧАК: Цена? Одговара ти цена?
- ПОШТАР: *(Неубедљиво)*
Аха...
- ДЕЧАК: Са или без урачунатог пореза на додатну вредност?
- ПОШТАР: Са без...

ДЕЧАК: Нисам те чуо, извини...

ПОШТАР: Са!... Са урачунатим порезом!

ДЕЧАК: Неће ти сметати да цену заокружимо на 600 еура? ПДВ је увек 18 посто.

ПОШТАР: Неће.

ДЕЧАК: Значи и та ти цена одговара?

ПОШТАР: Да!... И та ми цена одговара!

ДЕЧАК: А која ти цена више одговара?

ПОШТАР: Свакако ми више одговара цена од 600 евра.

ДЕЧАК: Сигурно?

ПОШТАР: Наравно!... Сто посто!... Апсолутно!
(Пауза)

ДЕЧАК: И мени.
(Пауза)
И мени више одговара та цена.
(Пауза)
Право је задовољство сарађивати с тобом.
(Пауза)
Имам један предлог.

ПОШТАР: Је л'?

ДЕЧАК: Желиш га чути?

ПОШТАР: Да будем искрен: не баш...

ДЕЧАК: Је л'?

ПОШТАР: Аха... Уствари, ако се ја питам, сигуран сам да га не желим чути.

ДЕЧАК: А што?

ПОШТАР: Сваки твој предлог ме скупо кошта.

ДЕЧАК: Али још га ниси чуо!

ПОШТАР: Свакако ћеш ми га рећи...

ДЕЧАК: Хоћу. Знаш ли зашто?

ПОШТАР: Не знам, али и то ћеш ми свакако рећи.

ДЕЧАК: Хоћу. И то ћу ти рећи.... Да знаш да си у праву, ти се сад ама баш ништа не питаш.
(Пауза)

- ПОШТАР: И онда?
(Пауза)
- ДЕЧАК: Ова лопта.
- ПОШТАР: Која?
- ДЕЧАК: Ова коју сам ти управо продао за пар стотина евра...
Јефтино.
- ПОШТАР: 600...
- ДЕЧАК: А коју си ти управо од мене купио за те паре...
- ПОШТАР: Да, па шта је било с њом?
- ДЕЧАК: Остаће код мене, једно извесно време, треба ми.
(Пауза)
Слажеш се?... Наравно да се слажеш.
(Пауза)
То је био мој предлог.
(Пауза)
Је л' да да је добар?
- ПОШТАР: Одушевљен сам... Заиста је оригиналан.
- ДЕЧАК: Знао сам да ће ти се допасти, чуди ме само како се ти сам
ниси тога сетио.
- ПОШТАР: И ја се питам.
- ДЕЧАК: У сваком случају, право је задовољство сарађивати с то-
бом. Ово сам ти већ рекао, зар не?
- ПОШТАР: Јеси!... Рекао си ми.
- ДЕЧАК: Ето видиш!... Мислим да овај наш случајни сусрет, у овом
орману, представља почетак једног дивног пријатељства,
зар не?
- ПОШТАР: Представља... да... Почетак.
(Пауза)
'Ајде мало да гледамо твоје шта раде, да нису случајно
прешли на гледање кабловске телевизије?... Хоћеш?
- ДЕЧАК: Хоћу... И нису моји.
(Пауза)
Не дођу ми ништа. Ни ја њима не дођем ништа. Ни они
мени не дођу ништа.
(Пауза)
Ауу, струја је изгледа баш стигла.

ЗАТАМЊЕЊЕ

СЦЕНА 5
“У СВЕТУ ОДРАСЛИХ, ПРВИ ПУТ”

Дечак и Девојчица, Појуић правој позоришној пројекцији, израју сцену из светла одраслих: у рукама држе шексти, по десетак страница, онога што изговарају као дијалог, повремено се подсећајући, својих реплика. У овој сцени, Дечак је Маћеха, а Девојчица је Поштар.

- ДЕЧАК: Нећеш ваљда, своју малу девојчицу...?!
- ДЕВОЈЧИЦА: Неее!... Где бих ја своју малу девојчицу!
- ДЕЧАК: А шта би ти са својом малом девојчицом...?!
- ДЕВОЈЧИЦА: Чика поштар би својој малој девојчици да уручи телеграм!
- ДЕЧАК: Чика поштаре, а што не уручиш писмо својој малој девојчици?
- ДЕВОЈЧИЦА: Чика поштар не уручује писма својој малој девојчици јер његова мала девојчица не уме још да чита!
- ДЕЧАК: Али чика поштарева мала девојчица већ сад зна сва слова!
- ДЕЧАК: Каква слова...?
- ДЕВОЈЧИЦА: Молим...?
- ДЕЧАК: *(Љућућу)*
Моли се колико хоћеш, не пише ти ништа о словима, погледај шта ти пише, не постоји ни једно једино слово о словима!
- ДЕВОЈЧИЦА: Каквим словима?
- ДЕЧАК: Избацио сам слова.
- ДЕВОЈЧИЦА: Опет?... А оловку?
- ДЕЧАК: Какву оловку?
- ДЕВОЈЧИЦА: *(Показујући му огромну дрвену оловку)*
Ову!... Зашто сваки пут преправљаш текст?... Таман кад научим оно што је битно, што ми је шлагворт, ти то избациш или промениш! Уопште не знам ко сам!
- ДЕЧАК: Ти си дечак!
- ДЕВОЈЧИЦА: Нисам!
- ДЕЧАК: Јеси!
- ДЕВОЈЧИЦА: Нисам!... У овој сцени сам ја поштар, а ти си маћеха!
- ДЕЧАК: Нисам!

ДЕВОЈЧИЦА: Добро, ко је онда поштар? А?... Ко је поштар?... Крајње је време да ми то објасниш! Не буди пичка!

ДЕЧАК: Је л' ме волиш?

ДЕВОЈЧИЦА: Обожавам те!

ДЕЧАК: И ја тебе... Хоћемо из почетка?

ДЕВОЈЧИЦА: Хајде!...

ДЕЧАК: Треба прво да установимо ко је поштар...

ДЕВОЈЧИЦА: Поштар сам ја!...

ДЕЧАК: А ја ко сам?

ДЕВОЈЧИЦА: Ти си маћеха...

ДЕЧАК: Добро.

ДЕВОЈЧИЦА: 'Ајде почни!

ДЕЧАК: Чика поштаре, је л' ме волиш?

ДЕВОЈЧИЦА: Не.

ДЕЧАК: Стварно?

ДЕВОЈЧИЦА: Аха...

ДЕЧАК: А ти мене?

ДЕВОЈЧИЦА: *(Изгубивши живце)*
Јеси нормалан ти? Рекла сам ти да те не волим! Прати текст!

ДЕЧАК: Пратим га... Волим те...

ДЕВОЈЧИЦА: Их!... То нигде не пише...

ДЕЧАК: Знам, зато ти и кажем...
(Пауза)

ДЕВОЈЧИЦА: *(Са оловком као мачем према њему, брзо)*
Ако хошеш да ти напишем ову оловку којом сам писао телеграм кад сам побркао сва слова која сам научио напамет док сам разносио пошту по комшилуку, врло ћу радо то учинити!

ЗАТАМЊЕЊЕ

СЦЕНА 6.
“КАДА”

Чује се звоно и несврљиво луњање рукама на вратицима. Маћеха и Поштар се сврасно љубе испред ормана. Обоје су полужоли. Маћеха пребације преко леђа кућну хаљину и шрчи ка улазним вратицима од сивана. Поштар шмузне у орман. Рошација, док орман не дође на просценијум. С леђа се види да је Дечак већ у орману. Поштар је управо ушао унутра. Они се, нејомично, без речи, гледају, за све време трајања ове сцене.

ОЧУХ: Зашто су врата закључана?
 МАЋЕХА: Да не уђе неко...
 ОЧУХ: Ко да не уђе, је л' ја?!
 МАЋЕХА: Јесте, ти...
 ОЧУХ: Је л' има неког?
 МАЋЕХА: Нема.
 ОЧУХ: Сама си?... Где је мали?
 МАЋЕХА: У школи.
 ОЧУХ: У школи?... Не иде тај више у школу.
 МАЋЕХА: Онда је напољу. Овде није.
 ОЧУХ: Где је?
 МАЋЕХА: Не знам где је.
 ОЧУХ: Ко је још с тобом овде?
 МАЋЕХА: Нема никог. Сами смо.
 ОЧУХ: Сигурно?
 МАЋЕХА: Ако не верујеш, провери...
 ОЧУХ: Одакле да почнем?
 МАЋЕХА: Од веш машине...
 ОЧУХ: Мислиш да нећу?

Очух излази са сцене. За то време Маћеха прилази орману и зашваре вратице, закључавши их. Из off-а се чује пуштање воде из водокопчића.

МАЋЕХА: Не заборави да бациш поглед и на каду! Има места за двојицу!

Очух се враћа, закопчавајући ишице. У другој руци држи корбач. Пауза.

ОЧУХ: Нема никог.
 (Пауза)
 МАЋЕХА: (Скидајући гаћице)
 Дођи.

ЗАТАМЊЕЊЕ

СЦЕНА 7.
“РЕСТРИКЦИЈА”

У насјавку прейходне сцене, Дечак и Поштар, у орману.

ДЕЧАК: Мрачно је овде...

ПОШТАР: Аха...

ДЕЧАК: Јеси ли се уморио?

ПОШТАР: Нисам.

ДЕЧАК: Рекао бих да јеси... Сав си ознојен.

ПОШТАР: Вруће ми је.

ДЕЧАК: Пада снег.

ПОШТАР: Али напољу.

ДЕЧАК: Нема грејања.

ПОШТАР: Штедња.

ДЕЧАК: Молим?

ПОШТАР: Рестрикција.

ДЕЧАК: Ниси то рекао.

ПОШТАР: Рекао сам да напољу пада снег.

ДЕЧАК: После тога.

ПОШТАР: После тога сам рекао да нема грејања.

ДЕЧАК: Ниси. То сам рекао ја. Зашто ме лажеш? Мислиш да сам глуп?

ПОШТАР: Рестрикција. Рекао сам: рестрикција.

ДЕЧАК: Ниси! Ниси то рекао!

ПОШТАР: Добро, шта сам рекао?!
(Пауза)

ДЕЧАК: Ти стварно мислиш да сам ја глуп?... Да, да, ти то заиста мислиш!

ПОШТАР: Не мислим.

ДЕЧАК: Ја сам дечак!... Дечаци не могу да буду глупи јер расту! Тек кад се порасте може се знати колико је ко паметан. До тада се скупља памет.
(Пауза)
Тек тада ћу бити глуп!... Тек тада!

ПОШТАР: Тише мало, чуће нас...

ДЕЧАК: Штедња!... Рекао си: штедња!

ПОШТАР: Јесам, добро... Рекао сам: штедња!

ДЕЧАК: А тек после тога си рекао: рестрикција!

ПОШТАР: Јесте, то сам рекао...

ДЕЧАК: Немој да мислиш да не знам шта говориш!

ПОШТАР: Добро...

ДЕЧАК: И ја штедим! Требају ми паре! Хоћу да се женим!... Заљубљен сам!
(Пауза)
Штедња је основа сваке здраве транзиције.

ПОШТАР: Добро, лепо, само тише мало, чуће нас...
(Пауза)

ДЕЧАК: Неће да нас чују!... Погледај само шта раде, молим те? Мене би било срамота!

ПОШТАР: Мене не би било срамота...

ДЕЧАК: Што?

ПОШТАР: И ја би ово исто радио кад би могао... Ал' не могу.

ДЕЧАК: А што не можеш?

ПОШТАР: Не могу. Прегазило ме време

ДЕЧАК: А није те прегазило време да се дрпаш са мојом маћехом, за то те није прегазило време?... Јеси ли престао да се знојиш?

ПОШТАР: Јесам.

ДЕЧАК: Је л' је волиш?

ПОШТАР: Кога?

ДЕЧАК: Њу.

ПОШТАР: Твоју маћеху?

ДЕЧАК: О коме причамо?

ПОШТАР: О њој...

ДЕЧАК: Наравно да причамо о њој!... И?

ПОШТАР: Нисам сасвим сигуран.

ДЕЧАК: У шта? Да је волиш или да је не волиш?.

ПОШТАР: Нисам сигуран ни у једно ни у друго.

- ДЕЧАК: Је л' постоји уопште нешто у шта си сигуран кад је она у питању?
- ПОШТАР: Не, не постоји...
- ДЕЧАК: И то ти не смета док гледате телевизију?... Док се дрпате?
- ПОШТАР: Не смета ми. Док гледамо телевизију не може ништа да ми смета. И не мислим на њу.
- ДЕЧАК: А на кога мислиш?
- ПОШТАР: На себе.
- ДЕЧАК: Како на себе?
- ПОШТАР: Лепо.
- ДЕЧАК: Ако мислиш на себе, ти је онда не волиш...?!
- ПОШТАР: Аха...
- ДЕЧАК: А на кога она мисли? На тебе?
- ПОШТАР: Док гледамо телевизију?
- ДЕЧАК: Да, и док се дрпате...
- ПОШТАР: Не. Не мисли на мене.
- ДЕЧАК: На кога мисли?
- ПОШТАР: На себе.
- ДЕЧАК: И она?
- ПОШТАР: Да... Зато нам је лепо.
- ДЕЧАК: И зато јој редовно доносиш пошту?
- ПОШТАР: Јесте.
- ДЕЧАК: Па ту онда нема никаквих осећања!
- ПОШТАР: Углавном.
- ДЕЧАК: Кад те овако слушам дође ми просто да пожелим да никад не порастем. Да никад не будем део тог нашег прљавог и поквареног света. Света одраслих.
- ПОШТАР: Свет одраслих је углавном такав.
- ДЕЧАК: (С убеђењем)
Не желим да будем прљав и покварен! Ја сам дете! Хоћу да будем чист. Хоћу да волим. Хоћу да сам заљубљен! Хоћу да будем невин. Нећу да порастем!... Нећу!
- ПОШТАР: Тише мало, чуће нас, молим те смири се...!
- ДЕЧАК: Нека нас чују!

- ПОШТАР: Смири се, шта ти је...?
ДЕЧАК: *(Загрцнувши се)*
Мрачно је овде!
- ПОШТАР: *(Помирљиво)*
Није толико... Баш те сад добро видим.
- ДЕЧАК: *(На ивици њлача)*
Рекао сам да је мрачно!
- ПОШТАР: Тихо, молим те... Чуће нас! Направиће од мене резанце ако ме нађе овде са тобом... Хеј, шта то радиш... Зашто... зашто... Зашто плачеш?
- ДЕЧАК: *(Смирујући се)*
Не плачем.
- ПОШТАР: Извини, учинило ми се...
ДЕЧАК: Шта ти се учинило?
ПОШТАР: Па то...
ДЕЧАК: Да плачем?
ПОШТАР: Да... Хоћеш марамаицу?
ДЕЧАК: Нећу!... Ја сам дете!
(Пауза. За себе)
Деца никад не плачу!
- ПОШТАР: Добро...
ДЕЧАК: Не верујеш ми?
ПОШТАР: Ма, наравно да ти верујем...
ДЕЧАК: Опет ме лажеш?
ПОШТАР: Не лажем те. Стварно ти верујем.
ДЕЧАК: Аха...
(Пауза)
- ПОШТАР: Не верујеш ми?
(Пауза)
- ДЕЧАК: Сигуран си да не желиш да те упознам са мојим очухом?
ПОШТАР: Не!... Сигурно не желим да се упознам с њим!
ДЕЧАК: Ни он не воли своју жену... Моју маћеху. Њу нико не воли. Њу не воле чак ни они који спавају с њом, на пример ти...
ПОШТАР: Нисам ни рекао да спавам с њом зато што је волим...
ДЕЧАК: Како је то могуће? Објасни ми.

- ПОШТАР: Не знам... То бих и ја волео знати...
- ДЕЧАК: Стварно?
- ПОШТАР: Аха...
- ДЕЧАК: Имам патике.
- ПОШТАР: Је л'?
- ДЕЧАК: Аха... Скоро нове.
- ПОШТАР: Ох!... То је лепо.
- ДЕЧАК: Ношене су.
- ПОШТАР: Значи патике нису нове?
- ДЕЧАК: Нисам ни рекао да јесу. Нису нове. Ношене су.
- ПОШТАР: Колико?
- ДЕЧАК: Није скупо...
- ПОШТАР: Знаш.
- ДЕЧАК: *(Оштро)*
Немаш ти појима!...
(Равно)
Баш сам их лепо разгазио.
- ПОШТАР: Стварно?
- ДЕЧАК: Аха...Толико су омекшале да су почеле на два места да се цепају.
- ПОШТАР: Патике?
- ДЕЧАК: Аха... Желиш?
- ПОШТАР: Не.
- ДЕЧАК: Зашто?... Мој очух је у соби! Био би ред да се упознате...
Ипак му долазиш у кућу, а он то још увек не зна.
(Пауза)
- ПОШТАР: Колико?
- ДЕЧАК: 800 евра.
- ПОШТАР: *(Згрануто)*
Колико?!
- ДЕЧАК: Не брини, већ сам урачунао порез.
- ПОШТАР: Не сумњам.
- ДЕЧАК: Купујеш?
- ПОШТАР: Не би мог'о мало да спустиш цену, не би?

- ДЕЧАК: Већ сам ти учинио цену. Замисли колико би те тек коштале нове патике.
(Пауза)
Јеси замислио?
- ПОШТАР: Јесам.
- ДЕЧАК: На разлици у цени си ту уштедео најмање 200 евра. 200 евра није мало!
- ПОШТАР: Није.
- ДЕЧАК: Не мораш да купиш ако нећеш... Не терам те.
- ПОШТАР: Видим.
- ДЕЧАК: Дакле, шта смо одлучили?
- ПОШТАР: У реду.
- ДЕЧАК: Требају ти патике.
(Пауза)
Бос си.
(Пауза)
Као и прошли пут.
(Пауза)
Добро си прошао, замисли да су патике коштале свих хиљаду евра!
- ПОШТАР: Замислио сам.

ЗАТАМЊЕЊЕ

СЦЕНА 8.
“ДЕВОЈЧИЦА”

Дечак и Девојчица стоје једно наспрам друго, нећремице се гледајући. Дечак је нежно помилује по коси, по рукама... Пољуби је у образ. Она му узврати. Загрле се, чврсто, као да не могу једно без друго. Дечак клекне испред њених ногу, обухваћивши је рукама око колена. Она га љуби у косу и помаже да се поново подигне. Они се гледају, лицем у лице.

ДЕВОЈЧИЦА: Идем.

ДЕЧАК: Остани још мало.

ДЕВОЈЧИЦА: Не могу.
(Пауза)

ДЕЧАК: Волим те.

Девојчица се благо осмехне. Пауза. Дечак је ухватио за руку. Девојчица се не оћире. Док јој он љуби руку, она га милује по коси. Пауза.

ДЕВОЈЧИЦА: Идем.
(Пауза)

ЗАТАМЊЕЊЕ

СЦЕНА 9
“У СВЕТУ ОДРАСЛИХ, ДРУГИ ПУТ”

Дечак и Девојчица, ибрају сцену из свейта одраслих: у рукама држе шексџ, поворемено се подсећајући, својих рејлика. У овој сцени, Дечак је Маћеха, а Девојчица је Очух.

ДЕВОЈЧИЦА: Зашто су врата закључана?

ДЕЧАК: Да не уђе неко...

ДЕВОЈЧИЦА: Ко да не уђе, је л' ја?!

ДЕЧАК: Јесте, ти...

ДЕВОЈЧИЦА: Је л' има неког?

ДЕЧАК: Нема.

ДЕВОЈЧИЦА: Сама си?... Где је мали?

ДЕЧАК: У школи.

ДЕВОЈЧИЦА: У школи?... Не иде тај више у школу.

ДЕЧАК: Онда је напољу. Овде није.

ДЕВОЈЧИЦА: Где је?

ДЕЧАК: Не знам где је.

ДЕВОЈЧИЦА: Ко је још с тобом овде?

ДЕЧАК: Нема никог. Сами смо.

ДЕВОЈЧИЦА: Сигурно?

ДЕЧАК: Ако не верујеш, провери...

ДЕВОЈЧИЦА: Одакле да почнем?

ДЕЧАК: Од веш машине...

ДЕВОЈЧИЦА: Мислиш да нећу?

ДЕЧАК: Не заборави да бациш поглед и на каду јер ће у њу да падне бојлер који ће да се распадне од вреле воде пошто нема термостат а онда ће из бојлера да искоче два црнца са исуканим оловкама које нећеш моћи да зарежеш јер није још увек измишљен толико велики резач!

ДЕВОЈЧИЦА: *(Бацивши пайпире у ваздух)*

Дођи.

(Пауза)

ДЕЧАК: Треба да кажеш: “Нема никог”...

- ДЕВОЈЧИЦА: Где нема никог?
- ДЕЧАК: У купатилу.
- ДЕВОЈЧИЦА: И нема, сами смо... Дођи 'вамо да те пољубим...
- ДЕЧАК: Све лепо овде пише, не можеш ти да причаш шта ти хоћеш и шта ти падне на памет! ...Договорили смо се да нема импровизације!
- ДЕВОЈЧИЦА: Какве импровизације?
- ДЕЧАК: Правила игре су утврђена и има да се поштују!
- ДЕВОЈЧИЦА: Ало, бре, јеси нормалан ти?!... Хоћеш ли ти да ја тебе пољубим или нећеш?!
- ДЕЧАК: Прво реци да нема никог...
- ДЕВОЈЧИЦА: Где?
- ДЕЧАК: Овде.
(Пауза)
- ДЕВОЈЧИЦА: Нема никог.
(Пауза)
- ДЕЧАК: (Бацивиши њајире у ваздух)
Сад дођи.
- ДЕВОЈЧИЦА: Е, сад ја нећу!
- ДЕЧАК: Што?
- ДЕВОЈЧИЦА: Ниси ми дао шлагворт!
- ДЕЧАК: Дао сам ти га!
- ДЕВОЈЧИЦА: Ниси!
- ДЕЧАК: Јесам!
- ДЕВОЈЧИЦА: НИ-СИ!... И тачка!
(Тражи њо њајирима које је бацила, њраву сѡраницу ѡек-сѡа)
Са' ћу ти показати, није овај... није овај... Није ни овај!... Аха! Ево га!...
(Гурајући му њајир ѡод нос)
Шта ту пише, ајде прочитај, прочитај!... А?... Шта раде ти црнци у кади, а, ајде објасни ми ако можеш, објасни! Прошли пут их није било!
- ДЕЧАК: Било их је!

ДЕВОЈЧИЦА: Није их било! Немој да ме правиш лудом! Прошли пут се само бојлер распао од поквареног термостата!... Експлодирао је! Све је отишло у ваздух: и бојлер и када и купатило и ми смо отишли у ваздух заједно са целим овим станом и са целом овом кућом и са целим овим градом!... И није било никаквих оловака ни резача!... Кажу сад!... Признај!... Је л' их је било, ил их није било?

ДЕЧАК: *(Несијурно)*
Није.

ДЕВОЈЧИЦА: Шта није?!

ДЕЧАК: *(Тихо)*
Није их било....

ДЕВОЈЧИЦА: Нисам те чула!

ДЕЧАК: Није их било! Није било ни каде, ни бојлера ни црнаца!

ДЕВОЈЧИЦА: А оловака?

ДЕЧАК: Ни оловака...

ДЕВОЈЧИЦА: Ето видиш!... ТИ ћеш да ми кажеш да нема импровизације! Долази овамо!... Дођи кад кажем!
(Дечак јој полако и несијурно прилази. за корак више на сваку њену команду)
Ближе... Још ближе!... Још ближе....Још ближе!...Тако те волим!
(Зграби ња за косу и привуче му главу. пољубац дуго)

ЗАТАМЊЕЊЕ

СЦЕНА 10.
“ЦИПЕЛЕ”

Дечак журно излази из ормана у празну собу, улази столау на којој је чинија са воћем, зграби јабуку и имућне поново у орман. Чим затвори врати од ормана у собу хуће Маћеха и Поштар, смејући се, као да су управо чули неки добар виц. Поштар скида капи са панталона и ципеле. Маћеха заузима одбрамбени став, уверивши у њега обе шикле од ципела. Они се јуре по соби у некој својој већ сто пона одиљаној игри без краја, док изговарају шекси.

- МАЋЕХА: Нећеш ваљда, своју малу девојчицу...?!
- ПОШТАР: Неее!... Где бих ја своју малу девојчицу..!
- МАЋЕХА: А шта би ти са својом малом девојчицом...?!
- ПОШТАР: Чика поштар би својој малој девојчици да уручи телеграм...!
- МАЋЕХА: Чика поштаре, а што не уручиш писмо својој малој девојчици?
- ПОШТАР: Чика поштар не уручује писма својој малој девојчици јер његова мала девојчица не уме још да чита!
- МАЋЕХА: Али чика поштарева мала девојчица већ сад зна сва слова!
- ПОШТАР: Онда ће чика поштар својој малој девојчици да уручи и оловку!... Па ће онда чика поштарева мала девојчица њему да напише једно писмо!...

Чује се звоно и несмирљиво лупање рукама на вратима. Поштар и Маћеха се јрени и врати у стварности.

- ПОШТАР: *(За себе)*
Које ће да добије од чика поштара....
(Гледајући у маћеху)
Срање!... Ко је сад?
- МАЋЕХА: Ниси рекао: ”оловком”!
- ПОШТАР: Шта нисам рекао?

Звоно и лупање на вратима.

- МАЋЕХА: Идиоте! Заборавио си оловку!
- ПОШТАР: Какву оловку? О чему причаш?

МАЂЕХА: Причам о оловци коју је требало да ми забодеш уместо телеграма док ме не поцепаш к'о звечку!

Звоно и луњање на вратицима се појачава.

ПОШТАР: Ниси нормална!... Где ћу сад?

МАЂЕХА: Како где ћеш, па ваљда у орман, где би ти?! Хоћеш у веш машину да те ставим...?!

ПОШТАР: Ставићу га ја теби у веш машину!

Мађеха испрчава са сцене према улазним вратицима. Поштар полази према орману, засиане узледавши на сивој чинији са воћем. Звоно не престаје. Узме јабуку, бацивши је увис.

ДЕЧАК: *(Промоливши главу из ормана)*
Пссст!... Ципеле!... Ципеле!

Поштар баца јабуку према чинији, пречећи зграби цицеле и улећи у орман. Испоош иренујка на сцену хруји Очух. Он је бесан, само шито не уједа. Мађеха полако долази за њим.

ОЧУХ: *(Бесно)*
Због чега си на врата ставила ланац?!... А?!... Зашто?!... Ко га је ставио?! Ко је на врата ставио ланац...?!

МАЂЕХА: *(Равно)*
Љубави, то је због тога што желим да те научим да носиш кључеве са собом кад ниси код куће...

ОЧУХ: *(Бесно, ван себе)*
Али ја сам увек код куће!... И увек носим кључеве са собом кад нисам код куће!
(Треснувши свежем кључева о сиво)
Ево их!

МАЂЕХА: *(Равно)*
Плашим се љубави да будем сама у кући кад ти ниси ту. Зато стављам ланац. Једино сам тако сигурна да те... овај... кад те нема. Једино сам тако сигурна да ћеш ми поново доћи.

ОЧУХ: Сереш!... Убићу те, курво!

МАЂЕХА: Изволи!
(Скидајући заћице и машући њима изнад главе, мазно)
Наби ми га прво и поцепай ме к'о звечку.
(Пауза)
Бићу ти дете ако хоћеш...

ОЧУХ: *(Просикће)*
 Курво!
 (Пауза)
 Окрени се!
 (Пауза)
 Никад нећеш бити моје дете!... Никад!
 (Пауза)

МАЂЕХА: Ти се окрени, пичко једна!
 (Вади корбач и кад замахне високо њрема Очуху)

ЗАТАМЊЕЊЕ

СЦЕНА 11.
“ЈАБУКА”

У насјавку прейходне сцене, Дечак и Поштар, у орману.

- ДЕЧАК: (Загризавши јабуку)
'Оћеш?
(Пауза)
- ПОШТАР: Не, хвала... Је л' продајеш вечерас нешто?
- ДЕЧАК: Не.
(Пауза)
Још увек је дан.
(Пауза)
Све што сам имао за продају дао сам ти већ... Упола цене.
- ПОШТАР: Купићу ти ако хоћеш било шта! Шта год да продајеш!
(Пауза)
- ДЕЧАК: Узнемирени смо нешто вечерас, чика поштаре?
- ПОШТАР: Имам пара. Имам и евре.
- ДЕЧАК: А ја имам шорц и чарапе...
- ПОШТАР: Је л' их имаш зато што је овде мрачно?
- ДЕЧАК: Аха...
- ПОШТАР: Колико..?
- ДЕЧАК: У орману смо, чича. Заборавио си с ким гориш од жарке жеље да те одмах упознам! Да ли је неопходно да нагласим о којој се особи ради и где се баш сад налази та особа коју ти једва чекаш да упознаш?
- ПОШТАР: (Неспрљиво)
Колико?
- ДЕЧАК: У орману смо, чича. Заборавио си с ким гориш од жарке жеље да те одмах упознам... да ли је неопходно да нагласим о којој особи се ради и где се баш сад налази та особа коју ти једва чекаш да упознаш?
- ПОШТАР: (Неспрљиво)
Колико?
- ДЕЧАК: Мрачно је овде.
- ПОШТАР: Јесте.
- ДЕЧАК: Неће бити скупо... За тебе неће бити скупо...

- ПОШТАР: Добро, а за кога онда хоће?
- ДЕЧАК: Желео бих још много тога да ти дам. То су све моје личне ствари. Везан сам за њих. Подсећају ме на детињство, иако сам још увек дечак. Интимно сам везан за њих. Оне практично немају цену, јер их се не бих одрекао тек тако... Ни по коју цену... То се зове афекциона вредност. Да се то тако зове рекли су још стари Римљани, они који су измислили римско право.
(Пауза)
Ако не желиш да их купиш, поклонићу ти их... Јефтино... За мале паре... Није све у новцу, зар не?... Нудим ти своје будуће успомене: чарапе, шорц... Патике, лопту... Њих већ имаш.
(Пауза)
Колико коштају твоје успомене, чича?
- ПОШТАР: Немам их.
- ДЕЧАК: Ти онда ниси баш срећан човек?
- ПОШТАР: Нисам... Нисам никад ни био.
- ДЕЧАК: Нећеш онда изгледа никад ни бити?
- ПОШТАР: Нећу.
(Пауза)
Вероватно.
- ДЕЧАК: Зато ти требају моје, је ли тако?
- ПОШТАР: Тако је.
(Пауза)
Успомене.
- ДЕЧАК: Купио бих их?... Њих?
- ПОШТАР: Бих.
- ДЕЧАК: Њих?
- ПОШТАР: Да...
- ДЕЧАК: (Тихо, за себе)
Свињо...!
- ПОШТАР: Молим...?
- ДЕЧАК: Нећеш купити купити ништа од мене што ја не будем желео да ти продам!
- ПОШТАР: У реду.
- ДЕЧАК: А оно што будем желео да ти продам, мораћеш да купиш!

- ПОШТАР: Добро...
- ДЕЧАК: *(Претресећи)*
Молим?
- ПОШТАР: Купићу!
- ДЕЧАК: Нећеш! Моје успомене нису на продају!
- ПОШТАР: Јесу... Све је данас на продају...
- ДЕЧАК: Нудим ти шорц и чарапе, ништа више! Успомене НЕ!
- ПОШТАР: Добро.
- ДЕЧАК: Није добро!... Кад чујеш пошто су шорц и чарапе неће ти бити добро! Позлиће ти!
- ПОШТАР: У реду, колико?
- ДЕЧАК: Моја понуда ће бити неопозива!... Да ли желиш да је чујеш?
- ПОШТАР: Једва чекам...
- ДЕЧАК: Аха...!
- ПОШТАР: Тише, молим те, чуће нас...!
- ДЕЧАК: Неће!
- ПОШТАР: Добро, неће!... Колико?
- ДЕЧАК: 1250 евра.
- ПОШТАР: Шалиш се!
- ДЕЧАК: Није ваљда да ти је скупо?! Па ни мој живот не кошта толико! Није ваљда да си толико глуп да не верујеш да и мој живот има своју цену!
- ДЕЧАК: Није ваљда да си толико глуп да не верујеш да и мој живот има своју цену!
- ПОШТАР: У реду!... Купујем шорц!
- ДЕЧАК: А чарапе? Чарапе и шорц иду у пакету!
- ПОШТАР: Схватио сам већ!
- ДЕЧАК: Ниси!
- ПОШТАР: У реду, купујем и чарапе!
- ДЕЧАК: Наравно!... Наравно да купујеш и чарапе! Јер чарапе и шорц, као у свакој везаној трговини, иду у пакету. Заједно. Једно без другог не могу никако да буду предмет нашег управо склопљеног пословног аранжмана. Разумеш?
- ПОШТАР: *(Помирљиво)*
Све... Све сам разумео.

- ДЕЧАК: Дакле, чарапе ти дајем по једној, а шорц по другој цени. Укупно ће те коштати много више.
(Пауза)
Нема попушта.
- ПОШТАР: (Помирљиво)
Добро.
- ДЕЧАК: (Плане)
Није добро!... Није добро!... Управо имам намеру да ти саопштим цену пакета. У пакету је шорц, а у пакету са шорцем иду и чарапе. Пакет кошта 1970 евра. У еврима!
- ПОШТАР: Их!... Скачу те цене, мајку му!
- ДЕЧАК: Аха!
- ПОШТАР: Да ли је твоја цена у еурима можда мања?
- ДЕЧАК: Иста је као у еврима...
- ПОШТАР: Не верујем ти...
- ДЕЧАК: Наравно да ми не верујеш!
(Пауза)
Али, то је та цена. Толико кошта... То све мене толико кошта. За шорц и чарапе: 1970 евра. Боја је иста... Зато је скупо: слажу се боје.
- ПОШТАР: Шта сад све кад се сабере коначно купујем од тебе?
- ДЕЧАК: Ништа.
(Пауза)
Ситнице: шорц, плус чарапе за њега...
- ПОШТАР: Кога?
- ДЕЧАК: Шорц.
- ПОШТАР: Мало пре сам хтео да те питам: чарапе се значи продају посебно?
- ДЕЧАК: Не.
- ПОШТАР: Него?
- ДЕЧАК: Чарапе могу да се купе посебно, али само теби се продају у пакету са шорцом... Ти си моја омиљена муштерија.
- ПОШТАР: Значи, тако?
(Пауза)
- ДЕЧАК: Тако.

ЗАТАМЊЕЊЕ

СЦЕНА 12
“У СВЕТУ ОДРАСЛИХ, ТРЕЋИ ПУТ”

Дечак и Девојчица седе на кревету, једно поред другог. Осмивају се поред себе: управо су завршили једну од чипајућих проба. Ту се налазе испред себе, у даљину.

ДЕВОЈЧИЦА: Хоћеш да се играмо нечега?

ДЕЧАК: Чеге?

ДЕВОЈЧИЦА: Не знам.
(Пауза)
Одбојке...

ДЕЧАК: Нећу.

ДЕВОЈЧИЦА: Зашто...?

ДЕЧАК: Продао сам лопту.

ДЕВОЈЧИЦА: Стварно?

ДЕЧАК: (Одсујно)
Аха...

ДЕВОЈЧИЦА: Хоћеш да поновимо неку сцену?

ДЕЧАК: Коју?

ДЕВОЈЧИЦА: Свеједно. Било коју...

ДЕЧАК: Нећу.

ДЕВОЈЧИЦА: Шта би ти? Је л' знаш уопште?

ДЕЧАК: Зашто ја никад досад нисам био очух? А?... Зашто?

ДЕВОЈЧИЦА: Сам си тако хтео...

ДЕЧАК: Зашто сам увек ја био маћеха?... То није логично.

ДЕВОЈЧИЦА: Није било логично ни ја да будем стално мушко па сам била. То је само игра...

ДЕЧАК: Није игра!

ДЕВОЈЧИЦА: Него шта је?

ДЕЧАК: Није логично да стално ја играм моју маћеху!... Нисам педер...!

ДЕВОЈЧИЦА: А логично је да ја будем поштар...?!

ДЕЧАК: То је логично! Наравно да је логично да ти будеш поштар...!

ДЕВОЈЧИЦА: Како то мислиш...?

ДЕЧАК: Тако лепо!... Логично је да баш ти будеш поштар!

ДЕВОЈЧИЦА: Зашто?

(Имитирајући ња)

А зашто је логично да баш ја будем поштар?

ДЕЧАК: Зато што немаш торбу!

(Пауза)

ДЕВОЈЧИЦА: Добро, 'оћеш да будеш очух?

ДЕЧАК: Дај овамо тај текст...

ДЕВОЈЧИЦА: Имаш свој.

ДЕЧАК: *(Узевши њексџи који је оставио поред себе, њољдавши је)*

Дај ми оловку.

Девојчица усџаје, њодиљне душек и извуче велику дрвену оловку, коришћену у њреџходним сценама.

ДЕВОЈЧИЦА: На!

ДЕЧАК: Не ту!... Обичну оловку ми дај...

ДЕВОЈЧИЦА: Немам обичну оловку!... Шта ће ти?

ДЕЧАК: Хајде да заједно напишемо једну сцену!

ДЕВОЈЧИЦА: Како?

ДЕЧАК: Ја ћу да записујем оно што говори очух, а ти ћеш да записујеш оно што желиш да му одговара маћеха...

ДЕВОЈЧИЦА: Ајде, али под једним условом...

ДЕЧАК: Којим?

ДЕВОЈЧИЦА: Мојим!... Не смеш после ништа да исправљаш, него како испадне... Важи?

ДЕЧАК: Договорено!

Дечак усџаје, њодиљне душек са своје сџране кревеџа и изнесе две обичне мале оловке и два резача. Пре њоља, њроналази, очигљедно брижљиво склоњен, корбач и велику жуџу кесу из самоџслуже џуну кукуруза који њолако џросиџа њоред кревеџа, изврћући кесу. Пре нељо џиџо сасвим исџразни кесу, захваџа џуну шаку кукуруза и баца џа, с џаћењем, џрема враџиџа куйџиџа. Пружа Девојцици оловку и резач. Они зарезују своје оловке, намеџиџајаџи исџовремено на коленима, сваки из свољ џексџа, харџиџу за џисање. Пауза. У насџавку, они ће, свако за себе, заџисиваџи своје реџлике, онако како их њреџходно буду наљлас изљоворили.

ДЕВОЈЧИЦА: Је л' може?

ДЕЧАК: Може, ја сам очух, је л' тако?

ДЕВОЈЧИЦА: Јеси, ајде...

ДЕЧАК: Прво ти...

- ДЕВОЈЧИЦА: *(Зайисујући)*
Поштар: “Не туци ме ако ме волиш...”
- ДЕЧАК: Није: “поштар”, него: “маћеха”
- ДЕВОЈЧИЦА: *(Зайисујући)*
Извини!...Маћеха: “Не туци ме ако ме волиш”.
- ДЕЧАК: *(Зайисујући)*
Очух: “Не могу да те заволим док те не изударам к’о човек”.
- ДЕВОЈЧИЦА: *(Зайисујући)*
Маћеха: “Ако ме стварно волиш-немој да ме бијеш... Јеси ти дете?”
- ДЕЧАК: *(Зайисујући)*
Очух: “Јесам”.
- ДЕВОЈЧИЦА: *(Зайисујући)*
Маћеха: “Чије?”
- ДЕЧАК: *(Зайисујући)*
Очух: “Твоје... Шта хоћеш од мене?”
- ДЕВОЈЧИЦА: *(Зайисујући)*
Хоћу да те имам... Хоћу да заоборавим ко си и шта си док ме пуниш к’о човек... К’о поштар...
- ДЕЧАК: *(Зайисујући)*
Не умем то да радим...
- ДЕВОЈЧИЦА: Умео би кад би хтео! Је л’ хоћеш?
(Пауза)
- ДЕЧАК: Нећу.
- ДЕВОЈЧИЦА: Немој да ме нећеш, погледај ме каква сам!
(Она њолако усџаје, осџавивши своје њаџре на креветџ и заводнички сџане исџред њџа)
Као јабука сам, к’о цвет распуљени!...
(Сџежући и милујући ѓруди)
Сисе ми дишу на шкрге јер нема ко да им љуби брадавице.
(Наџнувши се на њџа)
Љуби их ти ако хоћеш, да ти покажем колике су...?
- ДЕЧАК: *(Зайреџаџено, оџворених усџију)*
Је л’ сисе?
- ДЕВОЈЧИЦА: Брадавице, будало!
- Пауза. Они осџовремено, одједном, као њо команди, брзо узимају да зайишу шџа су уџраво један друџом изџговорили, сричући слова. Преџисују један од друџоџ, џпрудећи се да онај друџи џо не џримеџи. У џом зайи-сивању и џреџисивању.*
- ЗАТАМЊЕЊЕ

СЦЕНА 13.
“КУКУРУЗ”

Из зајамњења, зрна кукуруза леће по сали и публици. Ојамњење: Очух са просценијума баца кукуруз на публику. Преко очију му је зајезнућа црна “Зоро” маска. Дечак клечи на кукурузу током чијавоџ прајања ове сцене. Од сираха избегава поглед Очуха. Очух као средство засирашавања користи велику жућу пластичну кесу из самојослуже, са кукурузом, из које повремено баца зрне на Дечака и по позорници.

ОЧУХ: (Захвајајући кукуруз из кесе)
Био сам ти у школи.

ДЕЧАК: (Погнуће главе, не ледајући ја)
Лепо од тебе.

ОЧУХ: (Викне, бацајући шаку јуну кукуруза на Дечака)
Код разредне!

Пауза. Дечак се помери, клечећи.

ОЧУХ: (Заурла)
Не мрдај!
(Пауза)
Рекли су ми да не могу да ми покажу оцене које имаш.

ДЕЧАК: Разредна?

ОЧУХ: (Викне, надјачавиши ја, бацајући у великом замаху, шаку јуну кукуруза на Дечака)
Директор!
Пауза. Очух, сав дрхтећи, зажмури, што Дечак искористи да се мало помери. Чим Очух отвори очи, Дечак скрене поглед надолу.

ДЕЧАК: Што?

ОЧУХ: Немаш их... Ниси оцењен ни из једног предмета.

ДЕЧАК: Из физичког имам петицу...

ОЧУХ: Али целе школске године ниси био ни на једном часу!... Како је то могуће?

ДЕЧАК: То је добро... Замало да помислим да су их изгубили...

ОЧУХ: Шта ту може да буде добро?!... Шта?

ДЕЧАК: Па то, што немам ни једну оцену...

ОЧУХ: Осим из физкултуре?

- ДЕЧАК: Осим из фискултуре.
- ОЧУХ: Питам те, како је то могуће?
- ДЕЧАК: Могуће је.... Могуће је да су их изгубили...
(Пауза)
- ОЧУХ: Оцене?
- ДЕЧАК: Дневнике.
(Пауза)
Стално их краду.
- ОЧУХ: То обично раде лоши ђаци.
- ДЕЧАК: (Тихо)
Ја нисам лош ђак...
- ОЧУХ: (Виче, бацајући шаку пуну кукуруза на Дечака)
Тишина!... Ти ниси никакав ђак!... Кажу ми да уопште и не идеш у школу...!
- ДЕЧАК: Мислиш да лажу...?
- ОЧУХ: (Исјовремено, надјачавши га)
Зато их немаш!
(Пауза)
- ДЕЧАК: И не требају ми... Ја већ сад знам ко сам и шта сам... И шта ћу бити... Ја све то већ сад знам.
- ОЧУХ: Не знаш!... Ја ћу ти рећи шта си!
- ДЕЧАК: (Погледавши га, без сипраха, с убеђењем)
Ја сам дечак!
- ОЧУХ: (Заурла)
Ти си говно!
(Пауза)
Због чега си престао да идеш у школу?...
(Викне)
Не мрдај!
- Дечак погне главу, не померајући се. Пауза.*
- ДЕЧАК: Нисам више знао шта да радим тамо.
- ОЧУХ: (Нервозно)
А тамо где идеш кад ниси у школи, тамо знаш шта радиш?
- ДЕЧАК: Не знам.
- ОЧУХ: (Нервозно)
Па где идеш?!

- ДЕЧАК: Нигде.
- ОЧУХ: То се тако зове, је ли?
(Захваљајући кукуруз из кесе)
А шта радиш кад не знаш шта радиш?
- ДЕЧАК: (Сиџурно, с убеђењем)
Растем.
- ОЧУХ: (Не схваљајући)
Молим?
- ДЕЧАК: (Погледавши ња, без сипраха, с убеђењем)
Растем!
- ОЧУХ: (Викне, бацајући шаку њуну кукуруза на Дечака)
Не мрдај!
- ДЕЧАК: Још увек сам дете!... Нисам твоје, али сва деца која не иду у школу то исто раде!... Ништа им друго не преостаје...
- ОЧУХ: Како, како?... Нисам баш најбоље ово разумео. Шта раде?
- ДЕЧАК: Расту!!!... Желе да буду боља, паметнија, срећнија... То се не учи у школи, зар ниси могао да нађеш неки крупнији кукуруз?
- ОЧУХ: (Нервозно)
Шта?
- ДЕЧАК: Кукуруз!... На овај ситан сам се навикао, ништа ме не боли. Не осећам се довољно кривим. Не осећам се довољно кажњеним... Губиш време док на њему клечим... Ускоро ћу ти бити захвалан што ме оволико понижаваш...
- ОЧУХ: Кад ће то да буде?
- ДЕЧАК: Кад порастем.
- ОЧУХ: Ти никад нећеш да порастеш!... Не знаш како!
(Пауза)
Већ сад си довољно покварен.
(Пауза)
- ДЕЧАК: Мрзим те.
- ОЧУХ: (Пун себе)
Наравно. То је нормално...
- ДЕЧАК: Немој ме више тући... Молим те.
- ОЧУХ: Нема шансе! Знаш ваљда како ми се добро дигне кад те прво пребијем...
- ДЕЧАК: Али ја ти нисам ништа никад лоше учинио!

- ОЧУХ: Баш зато! Обожавам да силујем баш такву децу! Ону која не иду у школу!... Ону каја не смеју да ме гледају док преда мном клече на кукурузу, ону добру, паметну децу која су ми упропастила живот!... Која ме мрзе!
(Бацајући кукуруз)
Туђу!... Ти си тај!
(Бацајући кукуруз)
Мој си говно једно мало и увек ћеш бити само мој!...
- ДЕЧАК: Стани!
- ОЧУХ: Стаћу кад свршим!
(Бацајући кукуруз)
Пре нећу!
- ДЕЧАК: Стани!... Могоа би макар једном да ме пољубиш пре него што почнеш!...
- ОЧУХ: Свињо!... Пољубићу те кад почнеш да прдиш од страха!... Цркни!
- ДЕЧАК: Стани!
- ОЧУХ: Шта да радим?!... Да станем?... Како могу да станем кад још нисам ни почео, свињо једна мала...?!
- ДЕЧАК: Имам новац! Преко 2000 евра, можда и више, даћу ти све, само ме не дирај више!
- ОЧУХ: (Заинтересовано)
2000 евра...?!
- ДЕЧАК: ...Сигурно има и више! Можда и три хиљаде...!
- ОЧУХ: Три хиљаде?! Одакле ти три хиљаде евра?!... .Почео си и да крадеш, је ли?
- ДЕЧАК: Продао сам лопту и патике... И шорц и чарапе... Продао сам и мамин накит...
- ОЧУХ: За накит си ми већ дао паре...
- ДЕЧАК: Даћу ти још! Само ме пусти!
- ОЧУХ: Ниси ме лепо замолио...!
- ДЕЧАК: (Очјено)
Молим те!
- ОЧУХ: (Бацајући кукуруз)
Нисам чуо шта си рекао...!
- ДЕЧАК: Молим те...!
- ОЧУХ: Опет нисам чуо...!

- ДЕЧАК: Мрзим те! ... 3000 евра! Даћу ти још! Пустите ме, молим те!
Не могу више да издржим!... Ја сам на крају крајева, ипак
само једно дете...
- ОЧУХ: Али, не моје!... Кога си то ојадно за толику лову?
- ДЕЧАК: *(Задрцнувши се)*
Зар је то сад битно?
- ОЧУХ: Него шта, него је битно!... Кладим се да си узео више!
Патике уопште нису биле тако лоше...!
- ДЕЧАК: *(Плачући)*
Биле су поцепане!
- ОЧУХ: *(Надјачавши га, урлајући)*
Није истина! Биле су нове кад су купљене!
(Бацајући кукуруз)
А чиме ћемо сад да играмо фудбал?... Чиме?
- ДЕЧАК: *(Плачући)*
Новом лоптом.
(Пауза. Сломљено)
Ја ћу је купити.
- ОЧУХ: *(Бесно)*
Нећу да играм фудбал с новом лоптом!... Нећу умети да
дам гол новом лоптом!
(Жмурећи и дрхтијећи)
Хоћу своју лопту! Баш њу! Само с њом умем да се играм!...
Само с њом умем да дам гол!!
(Смиривши се)
Питао сам кога си ојадно за 2000 евра?
- ДЕЧАК: Не знаш га.
(Тихо, за себе)
За преко три...
- ОЧУХ: Ти си и лопов!
- ДЕЧАК: Шта још треба све да будем да би ме оставио на миру?!
- ОЧУХ: *(Смејући се, заједљиво, скидајући маску с лица)*
Буди дечак!
(Пауза)
- ДЕЧАК: *(Пружајући му хрџу новчаница)*
Паре су ту, узми...
- ОЧУХ: Пази стварно....

- ДЕЧАК: *(Једва чујно)*
Ојадио сам поштара!
- ОЧУХ: *(Узимајући новчанице)*
Каквог поштара?
- ДЕЧАК: Нашег...
(Очајно, прећлашено)
Овога који нам доноси пошту...
- ОЧУХ: *(Виче)*
Не постоји поштар који нама доноси пошту!
(Бацајући на њега новчанице, а зајим и кукуруз)
Опет лажеш!
- ДЕЧАК: *(Сломљено, на ивици њлача)*
Не лажем!
- ОЧУХ: Уопште нисмо пријављени на овој адреси! Нико ни не зна да станујемо овде!
(Пауза)
Знам шта ћу!
(Пауза)
Водим те у полицију код мог кума.
(Пауза)
Он је иследник.
(Пауза)
Њему ћеш да признаш кога си ојадио за оволику лову...
Онда ћеш му лепо дати паре, да буду код њега, док не дође прави власник, да му се пред свима нама лепо извинеш што си га покр'о!... Мом куму ћеш сигурно признати све што те буде питао.
(Пауза. Одсујно)
Пре него што је постао полицајац радио је у дому за децу без родитељског старања.
(Пауза)
За сирочиће... То је право место за тебе... Тамо је вежбао батине на малим смрадовима као што си ти.
(Пауза)
То му није било довољно па је прешао у полицију.... Каже, у полицији не мора да пази где и како удара... Каже, најслађи су му кад их онесвешћене полива хладном водом да се пробуде... Забрањено им је да их туку док су у несвести.
(Пауза)
Могу да умру.
(Пауза)

Насилном смрћу.

*(Пауза. Гледајући у Дечака, њолако њосћајући свесћан
њезовој ѡрисусћива)*

Свињо!

ДЕЧАК:

Нисам свиња.

(Пауза. Сломљено, на ивици ѡлача)

Ја сам дете!

(Пауза)

ОЧУХ:

Ти си говно.

ЗАТАМЊЕЊЕ

СЦЕНА 14.
“ИСЛЕДНИК”

Полицијска чекаоница код Иследника/Поштарара. Оронуло свуда, мемла, њаучина, њолован намешијај: неколико различитих њолудубоких фошеља, излизаних рукохваја. у њошкучкиљи сијалица. С десна, враја за канцеларију Иследника/Поштарара, најуклоџ сјаакла, залељеноџ широким селошејом. Полујама. Дечак седи у једној од фошеља и чека, њујо зурећи у ѡразно. Брзо усјаје и седа на друџу фошељу, најслабије освейљену, кад Иследник/Поштар и Очух жусјао уђу на сцену, залујивиши врајама од канцеларије. Иследник/Поштар и Очух се ѡздрављају, љубећи се у образ, не мање од ѡри ѡја.

ОЧУХ: Кумашине, е па вала фала ти што си ме примио данас са овим мојим изродом, кад ми је баш било хитно да га научимо што пре памети... Здравно и живо ти мени вазда био!

**ИСЛЕДНИК/
ПОШТАР:**

Кад ми кум, кумашине, дође са проблемом да га решим у недељу, нема ти мени срећније недеље него те, јер та недеља одма мора да ми бидне к’о сваки радни дан! Куме мој, за тебе су ти ова моја врата, полицијска, разломљена, отворена 24 сата у години, 12 месеци дневно, кад год хоћеш да уђеш ти га вала слободно уђи као у своју кућу! И увек слободно поведи са собом малог, ако ти се ѡеифне, имао проблем са њим или немао! Не бери бриге, куме!...Биће од њега човек једног дана, чим га сад мало, онако очински пропустим кроз шаке!

(Док ѡвори ѡрилази Дечаку, залеји му мушки шамар и наставља као ди нишија није урадио)

Иди ти сад, благо мени, куме мој, сачекај напољу или доле, испред зграде, док не поразговарам мало са малим насамо. Док не видим да ли хоће да преда паре или неће...

ОЧУХ: Понео је паре, мора да ти их да...

**ИСЛЕДНИК/
ПОШТАР:**

Даће, куме, даће... Добро је да си га на време довео код мене, док још није касно, а не после кад заглиби у некакву дрогу, или не дај боже алкохол! Тад му више ни ја не би могао помоћи! Хајде сад здраво, уздравље, па се чујемо вечерас!... Зваћу те ја, ништа ми се не секирај, молим те к’о брата да ми се не секираш!... Слушај, не славим више славу, престао сам, али ми дођи на тај дан, ако не узмогнеш пре,

напићемо се к'о стока ако ништа друго!... 'Ајде молим те наћи свакако времена да ми дођеш, биће оној мојој твојој куми драго... Ништа не брени! Све има да буде у реду! Никако да стигнем од оволиких речи да ти опишем колико ми је драго што си ми дошао са новим кумићем да му решим проблем!

(Док љовори љрилази Дечаку, залейи му мушки шамар и настјавља као ди нишија није урадио)

Кумић ће ти бити кад изађе одавде к'о нов! Нико неће после имати разлога да помисли да си му баш ти очух! Неће нимало да личи на тебе.

(Смејући се)

Неће да личи ни на себе, а камоли на тебе!... Здраво, куме мој драги!

(Изљуравши ља најоље, ван сцене)

И поздрави ону твоју!

(Врајивши се, за себе, мрмљајући)

Јебем је у уста она кварна, покварена...

Пауза. Иследник/Поштар седне у једну од фојелеа, близу Дечака. Он љујо гледа испред себе. Дечак се не љомера. Сијалица која је чкиљила од љочейка сцене, наједном се уљаси. Сцена је сада љриљушено освейљена. Пауза.

ДЕЧАК: *(Пољледавши љрема сијалици)*
Мрачно је овде.
(Пауза)

ИСЛЕДНИК/
ПОШТАР: *(Гледајући у љравцу сијалице која се уљраво уљасила)*
Јесте.
(Пауза)

ДЕЧАК: Мислио сам да си поштар.

ИСЛЕДНИК/
ПОШТАР: Као што видиш – нисам...

ДЕЧАК: Стварно ти је мрачно овде...

ИСЛЕДНИК/
ПОШТАР: Аха!...

ДЕЧАК: Нема светла... Што не упалиш неко светло?

ИСЛЕДНИК/
ПОШТАР: Нема струје.

ДЕЧАК: Нема ни ваздуха.

ИСЛЕДНИК/

ПОШТАР: Нема.

ДЕЧАК: Је л' имаш неко писмо за мене?

ИСЛЕДНИК/

ПОШТАР: Немам.

ДЕЧАК: Био сам убеђен да си прави поштар... Једино ти је фалила торба... То ме је баш поколебало...

ИСЛЕДНИК/

ПОШТАР: Не једи више говна с тим срањима!
(Пауза)

ДЕЧАК: Нећу.
(Пауза)

ИСЛЕДНИК/

ПОШТАР: Добро, сад би требало да ми вратиш новац који си ми узео...!

ДЕЧАК: Нисам ти га узео.
(Пауза)
Дао си ми га.
(Пауза)

ИСЛЕДНИК/

ПОШТАР: Хоћеш да чујеш нешто важно о свом животу?

ДЕЧАК: (Презриво)
Ти ћеш да ми кажеш...?!

ИСЛЕДНИК/

ПОШТАР: Хтео сам да ти кажем ко ти је можда отац... Не би се више осећао као сироче...

ДЕЧАК: Него како би се осећао?

ИСЛЕДНИК/

ПОШТАР: Осећао би се боље...!

ДЕЧАК: Ти си један обичан поштар!... Ти носиш нека писма некоме ко заправо ни не постоји! То нисам ја!... Ја сам дете. Ја ћу увек да постојим!... А ти ћеш умрети!... Брзо, врло брзо!.. Нећеш тога ни бити свестан, а већ ћеш бити мртав!... Немаш ни торбу, немаш ни униформу! Писма која треба да поделиш бацаш у ђубре!... То редовно радиш, гледао сам те кроз прозор кад год си долазио код нас кући...

ИСЛЕДНИК/

ПОШТАР: Вирио си...?

- ДЕЧАК: Нисам!...
(Пауза)
Је л' ти жао што си ме направио?
- ИСЛЕДНИК/
ПОШТАР: Није ми жао... Осим сад кад те гледам... И питање је ко те направио...!
- ДЕЧАК: Личим на тебе?
- ИСЛЕДНИК/
ПОШТАР: Потпуно!... Главе су нам исте.
- ДЕЧАК: Није тачно. Ја ходам другачије него ти...
- ИСЛЕДНИК/
ПОШТАР: Како ти то, молим те, реци ми, радиш? Да можда не летиш...?
- ДЕЧАК: Увек сам на земљи!
- ИСЛЕДНИК/
ПОШТАР: На земљи си и онда кад си у орману?
- ДЕЧАК: Аха!
(Пауза. Кроз сузе)
И тада.
(Пауза)
Тек тада сам на земљи.
- ИСЛЕДНИК/
ПОШТАР: Стварно...?
- ДЕЧАК: (Тихо јецајући)
Аха.
- ИСЛЕДНИК/
ПОШТАР: Зашто плачеш?
- ДЕЧАК: Не плачем.
(Пауза. Тихо јецајући)
То су само сузе... Је л' имаш неко писмо за мене?
(Пауза)
Понео сам велику кесу за ђубре у коју може да стане све што сам ти продао: лопта, патике, шорц... Чарапе...
- ИСЛЕДНИК/
ПОШТАР: Немам никакво писмо за тебе.
(Пауза)
Ја нисам прави поштар.
- ДЕЧАК: Видим.

ИСЛЕДНИК/
ПОШТАР: Никад нисам ни био.
ДЕЧАК: Стварно?
ИСЛЕДНИК/
ПОШТАР: Аха.
ДЕЧАК: Коме да вратим новац?... Теби?
ИСЛЕДНИК/
ПОШТАР: Мени... Тако је договорено.
ДЕЧАК: Између кога?
ИСЛЕДНИК/
ПОШТАР: Између нас... Мене и твог очуха.
ДЕЧАК: Стварно?
ИСЛЕДНИК/
ПОШТАР: Стварно.
ДЕЧАК: Ви сте кумови?
ИСЛЕДНИК/
ПОШТАР: Јесмо.
(Пауза)
А ја сам стварно поштар.
ДЕЧАК: Ма није могуће!
ИСЛЕДНИК/
ПОШТАР: Не верујеш ми?
ДЕЧАК: Наравно да ти не верујем!... Зашто бих?
ИСЛЕДНИК/
ПОШТАР: Зато што су код мене твоја лопта, твоје патике, твој шорц
и твоје чарапе...
(Док говори њрилази Дечаку, залейи му мушки шамар и
насӣавља као ди нишӣа није урадио)
Дај лову!...
ДЕЧАК: (Пружајући му хр̄у новчаница, дрӯом руком држећи се за
образ)
Ево!
(Пауза)
ИСЛЕДНИК/
ПОШТАР: (Полако бројећи новац)
Добро дошао у свет одраслих, младо момче.
Пауза. Дечак ус̄ијаје и чвр̄с̄им кораком њрилази њросценијуму.

ДЕЧАК: *(У њублику)*
 Ја сам дечак!
 (Пауза. Поносно)
 И увек ћу то бити...

Пауза. Дечак, у њублику, са њросценијума, високо њодињунује жлаве, само-уверено, њоносно:

ДЕЧАК: Увек!

ЗАВЕСА